

тече. Царь лошъ не бива. Кога у народъ тѣ не остане, и у него не ште да има. Зло било! . . . Познава ли се у насъ кой е прѣвъ? Всякой подигналъ глава, и никой никого не ште да чуе. И млади ти му, и селяне ти му, всички ги е единъ дяволъ зель. Всякой знае, всякой разбира, всякой умъ продава. Видите ли вие, новий валия? Господъ да го поживи. Нека бъдемъ ний сложни и покорни, и ште видимъ, ште ли има зло и тегоба.

Найденъ.

Колко съмъ ги азъ видѣлъ такива! Когато дойдатъ златни планини обричатъ. Не ли е турчинъ? Богъ да прости башта ми. Той право казоваше: у турчинъ вѣра нѣма; турчинъ човѣкъ не става . . .

Маринъ.

Тия млади, тия млади! На стари години ште ни обрнати и намъ глави ти!

Стою.

Бе, хаджи, всякой на врѣме то си. Тии са ходили, видѣли свѣтъ, и тии нѣшто знаятъ . . .

Маринъ.

Знаятъ! знаятъ! . . . Не ги сдържа на едно мѣсто, не имъ се хвашта работа, не спечелили два гроша съ потъ тѣ си! . . . Знаятъ! Добра ште стане тя, като имъ уйдишемъ и ний на лудешкий имъ умъ! . . . Излъстиха свѣтъ тѣ. Остарѣхме, побѣлѣхме, селянинъ тѣ не ти става отъ мѣсто то си. Никой те не тачи. Никой не иска да знае, кой си. А тии, когато идатъ нѣкадѣ, и сухо и сураво тича на срешта имъ. Всички имъ зяпачъ въ уста та. Ште я уредимъ ний, като се поведемъ по извѣяни ти имъ глави! . . .

Стою.

Господъ на добро да обрѣшта.

Найденъ.

Ште обрѣшта на добро Той, ако не се вразумимъ да туримъ юзда на тия, които разврашаватъ народъ тѣ . . . Нѣ нека . . . неште бѣде за много и тѣхно то перене.